

Η αληθινή μας πατρίς. α' μέρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εφόδιον Ορθοδοξίας

Βασική Δογματική Διδασκαλία

Τού Πρωτοπρ. Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου Δρ. Θεολογίας Δρ. Φιλοσοφίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο. Η αληθινή μας πατρίς

1. Πάροικοι και παρεπίδημοι

Ο άνθρωπος ζη μετά την πτώσιν μακράν της πατρικής οικίας, εις την ξενιτειάν. Η Αγία Γραφή τον χαρακτηρίζει «πάροικον» και «παρεπίδημον» (Γεν. 23,4. Λευϊτ. 25,23. Α' Παραλειπομένων 29,15. Ψαλμοί 38,13. Α' Πέτρ. 1,1). Τούτο, διότι η αληθινή του πατρίς είναι η αγάπη του Τριαδικού Θεού. Από αυτήν εξέπεσε μέσω του Αδάμ και εις αυτήν επιστρέφει μέσω του Χριστού, δια να ζήση και πάλιν την

πληρότητα της εις την Βασιλείαν του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Με το ιερόν βάπτισμα γινόμεθα μέλη της «Εκκλησίας των πρωτοτόκων οι οποίοι είναι γραμμένοι εις τον ουρανόν» (Εβραίους 12,23), «συμπολίται των Αγίων και οικείοι του Θεού». Τούτο διότι οικοδομούμεθα «επάνω εις το θεμέλιον των Αποστόλων και των Προφητών, του οποίου ο Ιησούς Χριστός είναι ακρογωνιαίος λίθος, επάνω εις τον οποίον συναρμολογείται η όλη οικοδομή και αυξάνει εις ναόν άγιον εν Κυρίω» (Εφ. 2,19-21).

Με αυτό κατανοούμεν διατί ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει, ότι «η πατρίς η ιδική μας είναι εις τους ουρανούς, όπου και περιμένομεν Σωτήρα τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος θα μεταμόρφωση το ταπεινόν μας σώμα, ώστε να λάβη την ιδίαν μορφήν προς το ένδοξον σώμα Του, με την δύναμιν με την οποίαν δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις τον εαυτόν Του» (Φιλιππισίους 3,20-21). «Δεν έχομεν εδώ μόνιμον πόλιν αλλά λαχταρούμεν την μέλλουσαν» (Εβραίους 13,14).

Ενώ η μέλλουσα διαμονή εκλαμβάνεται ως μόνιμος, η παρούσα ζωή χαρακτηρίζεται ως «πειραστήριον», ως τόπος, δηλαδή, δοκιμασιών. «Τι λοιπόν;», αναφέρεται εις το βιβλίον του Ιώβ, «δεν είναι τόπος δοκιμασιών ο βίος του ανθρώπου επί της γης; Η ζωή του δεν ομοιάζει με ενός ημερομισθίου εργάτου;» (Ιώβ 7,1. Παράβαλλε Και Φιλιππισίους 1,21-24. Β΄ Κορινθίους 5,8-9. Β΄ Τιμόθεον 4,6. Εκκλ. 12,7).

Οι πρώτοι Χριστιανοί έζησαν εντόνως την πραγματικότητα αυτήν εις όλας τας συνεπείας της. Ένα αρχαίον κείμενον, η προς Διόγνητον επιστολή, διαχωρίζει ως εξής τους Χριστιανούς από τους λοιπούς ανθρώπους:

«Οι Χριστιανοί δεν διαφέρουν από τους άλλους ανθρώπους, ούτε ως προς τον τόπον εις τον οποίον κατοικούν, ούτε ως προς την γλώσσαν την οποίαν ομιλούν, ούτε ως προς τας συνήθειας τας οποίας έχουν. Διότι δεν κατοικούν ιδιαίτερας πόλεις, ούτε ομιλούν ιδικήν τους διάλεκτον, ούτε ζουν ξεχωριστήν ζωήν... Ενώ κατοικούν εις ελληνικός και βαρβαρικός πόλεις, εκεί όπου ευρέθη ο καθένας, και ενώ ακολουθούν ως προς την ενδυμασίαν και ως προς την τροφήν και ως προς τον υπόλοιπον βίον τα εντόπια έθιμα, ζουν θαυμαστήν και πραγματικώς παράδοξον ζωήν. Κατοικούν εις την πατρίδα τους, αλλά ως προσωρινοί κάτοικοι (πάροικοι). Ως πολίται συμμετέχουν εις όλα, όμως όλα τα υπομένουν ως ξένοι. Κάθε ξένη χώρα είναι δι' αυτούς πατρίς και κάθε πατρίς είναι ξένη... Φέρουν (και αυτοί) σάρκα, αλλά δεν ζουν κατά σάρκα. Διέρχονται την ζωήν τους εις την γην αλλά είναι πολίται του ουρανού».

Και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, απευθυνόμενος προς τους Χριστιανούς της εποχής του, λέγει:

«Δεν γνωρίζεις ότι η ζωή αυτή είναι αποδημία; Νομίζεις ότι είσαι μόνιμος κάτοικος μιας πόλεως; είσαι ταξιδιώτης.

Καταλαβαίνεις τι σου είπον; Δεν είσαι μόνιμος κάτοικος, αλλά ταξιδιώτης και οδοιπόρος.

Μη μου ειπής ότι ανήκω εις αυτήν ή εκείνην την πόλιν. Κανένας δεν έχει εδώ πόλιν, η πόλις είναι άνω. Η παρούσα ζωή είναι πορεία. Ας βαδίσωμεν, λοιπόν, καθημερινώς όσον μας επιτρέπει η φύσις μας.

Συναντήσατε ποτέ σας άνθρωπον να κρύβη τα χρήματα του ενώ ευρίσκεται καθ' οδόν; Υπάρχει άνθρωπος ο οποίος κρύβει το χρυσάφι του εις τον δρόμον; Είπε μου, όταν εισέλθης εις ξενοδοχείον κάθεσαι και στολίζεις το ξενοδοχείον; Κάθε άλλο. Αντιθέτως, τρως και πίνεις και βιάζεσαι να φύγης· Η ζωή αυτή είναι ξενοδοχείον. Εισήλθομεν και εδώ θα διέλθωμεν ολόκληρον την ζωήν αυτήν. Ας προσπαθούμεν να φύγωμεν με καλήν ελπίδα. Ας μην αφήσωμεν εδώ τίποτα δια να μη τα χάσωμεν εκεί. Όταν εισέλθης εις το ξενοδοχείον τι λέγεις εις τον υπηρέτην; Πρόσεξε που θα τοποθέτησης τας αποσκευάς μου! Μην αφήνης τίποτε εδώ δια να μη χαθή ούτε και το πλέον μικρόν, το πλέον ασήμαντον πράγμα. Όλα να μεταφερθούν εις το σπίτι μου! Αυτό πρέπει να κάμνωμεν και εμείς εις την ζωήν αυτήν. Ας βλέπωμεν την ζωήν αυτήν ως ξενοδοχείον και ας μην αφήσωμεν να μείνη τίποτε εις το ξενοδοχείον. Όλα ας τα μεταφέρωμεν εις την μόνιμον πατρίδα μας. Είσαι ταξιδιώτης και οδοιπόρος και, μάλιστα, κάτι ολιγώτερον από ταξιδιώτης.

Πώς; να σου είπω:

Ο οδοιπόρος γνωρίζει πότε έρχεται και πότε φεύγει από το ξενοδοχείον, επειδή αυτός ορίζει τον χρόνον που θα εισέλθη και θα εξέλθη. Εμείς, όμως, εισερχόμεθα εις το ξενοδοχείον, δηλαδή εις την παρούσαν ζωήν, χωρίς να γνωρίζωμεν πότε θα εξέλθωμεν από αυτήν. Μερικός, μάλιστα, φοράς παρασκευάζομεν διατροφάς δια πολύν χρόνον, ακόμη και την στιγμήν που μας καλεί ο Δεσπότης πλησίον Του... Είναι ακαθόριστος η έξοδος. Η περιουσία δεν είναι σταθερόν πράγμα. Οι κίνδυνοι είναι πάρα πολλοί και τα κύματα κτυπούν από παντού. Και συ έχεις αφοσιωθή ως τρελός εις πράγματα απατηλά, εις σκιάς; Διατί αφήνεις την πραγματικότητα και κυνηγάς τας σκιάς;».

«Πάροικοι», λοιπόν, είμεθα και «παρεπίδημοι» και ουδείς γνωρίζει την ημέραν και την ώραν της εξόδου του εκ της ζωής αυτής.

« Κύριε, διατί μερικοί αποθνήσκουν εις νεαράν ηλικίαν ενώ άλλοι φθάνουν εις βαθύ γήρας;», ερωτά ο αββάς Αντώνιος. «Και διατί μερικοί ζουν εις πτωχείαν, ενώ άλλοι εις πλούτον; Και πως πλουτίζουν άδικοι, ενώ δίκαιοι άνθρωποι πένονται;

Ήλθε τότε εις αυτόν φωνή λέγουσα: Αντώνιε, πρόσεχε τον εαυτόν σου, αυτά είναι κρίματα Θεού και δεν συμφέρει εις εσέ να τα μάθης!» (Παράβαλλε Ιώβ 42,1-5. Σοφ. Σολ. 2,1-25. 3,1-8).

2. Η νίκη κατά του θανάτου

Όταν ομιλώμεν δια τον θάνατον, λέγομεν, συνήθως, ότι είναι πράγμα φυσικόν.

Όμως, πρέπει να υπογραμμίσωμεν ότι ο θάνατος δεν απορρέει από την φύσιν του ανθρώπου, όπως τον έπλασεν ο Θεός.

Εις την Αγίαν Γραφήν αναφέρεται ότι «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν, ουδέ

τέρπεται επ' απωλεία ζώντων» (Σοφ. Σολ. 1,13). «Ότι ο Θεός έκτισεν τον άνθρωπον επ' αφθαρσία και εικόνα της ίδιας ιδιότητος εποίησεν αυτόν, φθόνω δε διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον»· ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον αθάνατον και συμφώνως προς την ιδικήν Του εικόνα. Αλλά εξ αιτίας του φθόνου του διαβόλου εισήλθεν ο θάνατος εις τον κόσμον (Σοφ. Σολ. 2,23-24).

Ο θάνατος, λοιπόν, είναι αποτέλεσμα της νέας καταστάσεως η οποία εδημιουργήθη μετά την πτώσιν, είναι, δηλαδή, επακόλουθον της αμαρτίας. Τοιουτοτρόπως ο θάνατος κατέστη ο εχθρός του ανθρώπου (Α' Κορινθίους 15,26) και ολοκλήρου της κτίσεως, η οποία στενάζει και συμπάσχει μαζί με τον άνθρωπον μέχρι σήμερον (Ρωμαίους 8,21).

Είναι, λοιπόν, φυσικόν να ελπίζη ο άνθρωπος εις την επάνοδόν του εις την πρώτην κατάστασιν και να αναμένη την λύτρωσιν εκ του θανάτου.

Ήδη, από της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης, από της πρώτης ακόμη ημέρας κατά την οποίαν ο άνθρωπος ημάρτησεν και εισήλθεν με τον τρόπον αυτόν εις το κράτος του θανάτου, εις το οποίον κυριαρχεί ο διάβολος (Εβραίους 2,14), ο Θεός υπεσχέθη την λύτρωσιν του ανθρώπου από τον διάβολον και, επομένως, και από τον θάνατον (Γένεση 3,15).

Οι Προφήται της Παλαιάς Διαθήκης διακηρύττουν με άκρατον ενθουσιασμόν την θριαμβευτικήν νίκην κατά του θανάτου:

«Ο θάνατος υπερίσχυσε και κατάπιε, αλλά Κύριος ο Θεός εξήλειψε τα δάκρυα από κάθε πρόσωπον, αφήρεσε το όνειδος του λαού Του από όλην την γην, το στόμα του Κυρίου ελάλησε» (Ησαΐας 25,8).

«Θα τους γλιτώσω από τα δεσμά του άδου, θα τους ελευθερώσω από τον θάνατον. Που είναι το δικαστήριόν σου, θάνατε; που είναι το κεντρί σου, Άδη;» (Ως. 13,14).

Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί την ιδίαν νικητήριον κραυγήν του προφήτου, δια να διακήρυξη την κατατρόπωσιν του θανάτου:

«Και όταν αυτό το οποίον είναι φθαρτόν ενδυθή την αφθαρσίαν, τότε θα εκπληρωθή ο λόγος ο οποίος είναι γραμμένος:

Κατεβροχθίσθη ο θάνατος και ενικήθη. Που είναι, θάνατε, το κεντρί σου; που είναι, Άδη η νίκη σου;...

Ας ευχαριστήσωμεν τον Θεόν, ο οποίος μας δίδει την νίκην δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α' Κορινθίους 15,54-57).

«Που σου θάνατε, το κέντρον; που σου, Άδη το νίκος; Ανέστη Χριστός, και συ καταβέβλησαι»,

επαναλαμβάνει η Εκκλησία μας την νύκτα του Πάσχα.

Από ποίον κατεβροχθίσθη ο θάνατος; Κατεβροχθίσθη από την νίκην, η οποία συνετελέσθη εις το πρόσωπον του Χριστού. Ο Χριστός «μετέσχε των αυτών», έγινε, δηλαδή, μέτοχος των αυτών πραγμάτων, όπως ακριβώς και ο άνθρωπος, «κεκοινώνηκε σαρκός και αίματος», δια να «κατάργηση δια του θανάτου εκείνον ο οποίος έχει ήδη την δύναμιν του θανάτου, δηλαδή τον διάβολον, και να ελευθέρωση εκείνους οι οποίοι, από τον φόβον του θανάτου, ήσαν υποδουλωμένοι

καθ' ὅλην την ζωὴν των» (Εβραίους 2,14-15). Με ἄλλα λόγια, ἡ νίκη συνετελέσθη «εν τη σαρκί του Χριστοῦ» (Εφ. 2,15).

Και ἡ νίκη αὐτή δεν περιωρίσθη μόνον εἰς τους ζώντας, ἀλλά, δια τῆς θριαμβευτικῆς καθόδου του Χριστοῦ εἰς τον ἄδην, συμπεριέλαβε και τους κεκοιμημένους ἀδελφούς μας (Α' Πέτρ. 3,19).

«Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει Ἄδης του γένους των βροτῶν. Συ γὰρ τεθεὶς εν τάφῳ Κραταιέ, ζωαρχικὴ παλάμη τα τον θανάτου κλείθρα διεσπάραξας και ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρωσιν ἀψευδή, Σῶτερ, γεγονός νεκρῶν πρωτότοκος». (Τροπάριο Στ' ὠδῆς του ὀρθρου Μ. Σαββάτου)

Ἡ ἀνάστασις του Χριστοῦ δεν ἦτο ἀνάστασις πνευματικῆς χαρακτήρος, ἦτο καθολικὴ, ολοκληρωτικὴ ἀνάστασις. Ὁ Χριστός ἀνεστήθη με την σάρκα Του και τα οστά Του και δι' αὐτόν τον λόγον ἠμποροῦσε κανεῖς να ἴδη και να ψηλάφησιν τας πληγὰς Του (Λουκάς 24,39-40. Ἰωάννης 20,27. Παράβαλλε Ἀποκ. 5,6).

Ἐνταῦθα δεν πρόκειται δια «υλοποίησιν», ὅπως υποστηρίζουν ἄνθρωποι τῆς πλάνης, ἀλλά δια πραγματικὴν ἀνάστασιν του Σώματος του Κυρίου. Ἐκεῖνο δηλαδὴ το ὁποῖον εἶδον οἱ μαθηταὶ δεν ἦτο «πνεῦμα» ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος τους βέβαιοι ὅτι ἔχει «σάρκα και οστέα» και τους καλεῖ να τον ψηλαφήσουν και να του προσφέρουν τροφή, δια να πεισθῶν εἰς το γεγονός τῆς ἀναστάσεως του σώματος αὐτοῦ (Λουκάς 24,39-42). Γεγονός το ὁποῖον δεν προανήγγειλον μόνον οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Ψαλμοὶ 15,9-10. Παράβαλλε Πράξεις 2,31-32), ἀλλὰ και ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος εἶπεν ἀναφερόμενος εἰς το Σῶμα Του:

« Γκρεμίστε τον ναόν αὐτόν και σε τρεῖς ἡμέρας θα τον ανοικοδομήσω!» (Ἰωάννης 2,19-21).

Αὐτό το ἀναστημένον σῶμα του Κυρίου, το ὁποῖον ἐνίκησε τον θάνατον, φορεῖ ὁ καθένας Χριστιανός την στιγμὴν κατὰ την ὁποῖαν προσλαμβάνεται, με το ἅγιον βάπτισμα, εἰς το Σῶμα του Χριστοῦ, εἰς την Ἐκκλησίαν (Γαλ. 3,27. Εφεσίους 1,22. 5,23. Κολοσσαεῖς 1,18. 24) και εἰσέρχεται εἰς την βασιλείαν τῆς ζωῆς.

Εἶναι, λοιπόν, φυσικόν να μη φοβάται πλέον τον θάνατον, διότι ἔχει διαβεβαίωσιν του Κυρίου, ὅτι εἰς τον χώρον αὐτόν δεν πλησιάζει ὁ θάνατος (Ματθαῖος 16,18).

3. Ἡ πρώτη ἀνάστασις

«Και εἶδον τας ψυχὰς ἐκεῖνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποκεφαλίσθῃ δια την μαρτυρίαν των περὶ του Ἰησοῦ και δια τον λόγον του Θεοῦ και οἱ ὁποῖοι δεν εἶχον προσκυνῆσαι το θηρίον, οὔτε την εἰκόνα του και δεν εἶχον λάβει το χαραγμένον σημάδι εἰς το πρόσωπο των ἢ το χέρι των. Αὐτοὶ ἦλθον πάλιν εἰς την ζωὴν και ἐβασίλευσαν μαζί με τον Χριστόν χίλια ἔτη... Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἀνάστασις. Μακάριος και ἅγιος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συμμετέχει εἰς την πρώτην ἀνάστασιν. Ὁ δεύτερος θάνατος δεν ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω τους, ἀλλὰ θα εἶναι ἱερεῖς του Θεοῦ και του Χριστοῦ και θα βασιλεύσουν μαζί του χίλια ἔτη» (Ἀποκ. 20,4-6).

Ἡ περικοπὴ αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς ὅλους τους προφῆτας και τους δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὁποῖοι ἐμείναν πιστοὶ εἰς τον Θεόν και δεν υπετάχθησαν εἰς το «θηρίον», ὥστε να τους χαραξῆ εἰς το πρόσωπον των και εἰς τα χέρια των το

«σημείον» του, το οποίο αποτελεί δείγμα απιστίας κατά του Θεού και πλήρους υποταγής εις τα έργα του Σατανά, μεταξύ των οποίων είναι και η λατρεία των ειδώλων (Ψαλμοί 95,5).

Όλοι αυτοί υπέφερον «δια την μαρτυρίαν του Ιησού και δια τον λόγον του Θεού», παρ' όλον ότι έζησαν εις την εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει χαρακτηριστικούς δια τον Μωυσήν, ότι «επροτίμησε μάλλον να υποφέρει μαζί με τον λαόν του Θεού παρά να έχη την πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτωλών πραγμάτων. Εθεώρησε μεγαλύτερον πλούτον τον ονειδισμόν του Χριστού, καθ' όσον απέβλεπεν εις την ανταπόδοσιν» (Εβραίους 11,25-26. Παράβαλλε Και Ψαλμοί 88,51-52).

Τόσον ο Μωυσής, όσον και όλοι οι Άγιοι άνδρες της Παλαιάς Διαθήκης, τους οποίους αναφέρει ονομαστικώς ο Απόστολος (Εβραίους Κεφ. 11), όπως επίσης ολόκληρον το «νέφος μαρτύρων», περί των οποίων γίνεται λόγος (Εβραίους 12,1), «δεν έλαβον ό,τι είχεν υποσχεθή ο Θεός, διότι ο Θεός προέβλεψε κάτι καλύτερον ως προς ημάς» (Εβραίους 11,40).

Όλοι αυτοί έλαβον μέρος εις την «πρώτην ανάστασιν», η οποία συνετελέσθη με την θριαμβευτικήν κάθοδον του Χριστού εις τον άδην (Α' Πέτρ. 3,19) και με την νίκην του Χριστού κατά του διαβόλου και κατά των έργων του διαβόλου. Ευρίσκονται πλέον εις κοινωνίαν με τον Χριστόν και συμβασιλεύουν μαζί Του «χίλια έτη», μέχρι δηλαδή της ελεύσεως του Κυρίου, οπότε θα πραγματοποιηθή και η «δευτέρα ανάστασις», η καθολική κρίσις.

Πραγματικώς, είναι μακάριοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, οι οποίοι μετέχουν εις την πρώτην αυτήν ανάστασιν και συμβασιλεύουν με τον Χριστόν. Ο «δεύτερος θάνατος», η καταδικαστική, δηλαδή, κρίσις του Θεού κατά την δευτέραν παρουσίαν, δεν θα έχη δια τους δικαίους καμμίαν εξουσίαν.

Αλλά εις την δόξαν αυτήν των τέκνων της Βασιλείας μετέχομεν και ημείς δια της ζωής «εν Χριστώ», η οποία πραγματοποιείται δια των μυστηρίων της Εκκλησίας μας. Δια του ιερού βαπτίσματος λαμβάνομεν μέρος εις την πρώτην αυτήν ανάστασιν (Ρωμαίους 6,3-11), γινόμεθα μέτοχοι της κοινωνίας των Αγίων και τέκνα της Βασιλείας του Θεού.

Τα «χίλια έτη» της Βασιλείας δεν αναφέρονται εις το μέλλον ήρχισαν με την νίκην του Χριστού κατά του διαβόλου, με την νίκην κατά του θανάτου και θα τελειώσουν με την δευτέραν έλευσιν του Κυρίου.

«Σας βεβαιώ, ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς οι οποίοι ίστανται εδώ», λέγει ο ίδιος ο Κύριος προς τους μαθητάς Του, «οι οποίοι δεν θα γευθούν τον θάνατον, έως ότου ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται εις την βασιλείαν Του» (Ματθαίος 16,28. Μάρκος 9,1. Λουκάς 9,27. Παράβαλλε Και Ματθαίος 28,20).

Από όλα αυτά γίνεται φανερόν, ότι η χιλιετής βασιλεία, δια την οποίαν γίνεται λόγος εις την αποκάλυψιν του Ιωάννου (20,4-6), ήρχισεν ήδη από της εποχής των Αποστόλων. Η βασιλεία αυτή είναι η Εκκλησία του Χριστού η οποία έχει οικοδομηθή επί του θεμελίου των Αποστόλων και των Προφητών, με ακρογωνιαίον

λίθον τον Χριστόν (Εφ. 2,20).

Όμως, και οι λοιποί Χριστιανοί, εκείνοι οι οποίοι έλαβον το βάπτισμα μετά την Πεντηκοστήν, όπως και οι μεταγενέστεροι, και ημείς σήμερα, δεν είμεθα «ξένοι και παρεπίδημοι, αλλά συμπολίται των Αγίων και οικείοι του Θεού, διότι και ημείς δια του βαπτίσματος έχομεν οικοδομηθή επάνω εις το ίδιον θεμέλιον και δια του Χριστού έχομεν την είσοδον προς τον Πατέρα εν ενί Πνεύματι» (Εφ. 2,18-20. Παράβαλλε Γαλ. 3,27-28. Εφ. 4,4-6. 5,30. Ιωάννης 10,16).

Επαναλαμβάνομεν λοιπόν, ότι ο λόγος του Κυρίου, ότι πολλοί από τους ακροατάς του δεν θα δοκιμάσουν θάνατον, έως ότου ιδούν την βασιλείαν του Θεού, δεν είναι συμβολικός. Πρέπει να εκληφθή κατά γράμμα: Η Βασιλεία του Θεού ήρχισε την στιγμήν του θανάτου του Χριστού, την στιγμήν της θριαμβευτικής καθόδου Του εις τον άδην. Τότε έλαβε χώραν η καλούμενη «πρώτη ανάστασις». Ήδη, ζώμεν εις τας εσχάτας ημέρας (Ματθαίος 12,28. Λουκάς 11,20. 17,21).

Πρέπει να υπογραμμίσωμεν ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ της θέσεως των Αγίων και ημών. Ημείς ελάβομεν δια του βαπτίσματος τον «αρραβώνα» του Πνεύματος (Β΄ Κορινθίους 1,22. Εφ. 1,14). Η μετοχή μας εις την «πρώτην ανάστασιν» δεν έχει χαρακτήρα μόνιμον, όπως η εν Χριστώ κοινωνία των Αγίων, οι οποίοι έχουν ελευθερωθή από την αμαρτίαν και μετέχουν εις την Άκτιστον δόξαν του Θεού. Αντιθέτως, ημείς αγωνιζόμεθα να φθάσωμεν την μόνιμον αυτήν μετοχήν της Ακτίστου θείας δόξης.

Όλα αυτά αποδεικνύουν την οικτράν πλάνην εκείνων, οι οποίοι παρερμηνεύουν το χωρίον της αποκαλύψεως (20,4-6) «προς την ιδίαν αυτών απώλειαν» (Β΄ Πέτρου 3,16).

4. Δικαίων ψυχάι εν χειρί Θεού

«Οι ασεβείς, εσφαλμένως εσκέφθησαν και είπον από μέσα τους: Βραχεία και λυπηρά είναι η ζωή μας, δεν υπάρχει φάρμακον δια τον θάνατον τον ανθρώπου, δεν ευρέθη κάποιος που να εγύρισεν από τον άδην. Τυχαίως εγεννήθημεν αργότερον θα είμεθα σαν να μην υπήρξαμε ποτέ. Διότι η πνοή των ρωθώνων μας είναι καπνός και ο λόγος μας σπινθήρ των κτύπων της καρδιάς μας.

Όταν σβήση το σώμα μας θα γίνη στάκτη και το πνεύμα θα διαλυθή ωςάν κούφιος άνεμος...

Εμπρός, λοιπόν, ας απολαύσωμεν τα υπάρχοντα αγαθά· ας χαρώμεν τον κόσμον σαν στην νεανικήν μας ηλικίαν... Ας ίδωμεν αν οι λόγοι (των ασεβών) είναι αληθινοί

και ας εξετάσωμεν το τέλος του ευσεβούς. Εάν ο δίκαιος είναι παιδί τον Θεού, θα τον προστατεύση,

θα τον γλιτώση από τα χέρια των εχθρών του... Αυτά εσκέφθησαν (οι ασεβείς) και επλανήθησαν τους ετύφλωσεν η κακία των και δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού ούτε ήλπισαν εις την άμοφνή της αρετής και δεν υπελόγισαν το βραβείον των δικαίων ψυχών. Διότι ο Θεός εδημιούργησε άφθαρτον τον άνθρωπον τον έπλασε συμφώνως προς την ιδικήν Του εικόνα.

Όμως με τον φθόνον του διαβόλου εισήλθεν εις τον κόσμον ο θάνατος θα τον δοκιμάσουν αυτοί που ανήκουν εις την παράταξίν του» (Σοφ. Σολ. 2,1-25).

Και εις την εποχήν, λοιπόν, της Παλαιάς Διαθήκης, υπήρχον άνθρωποι της πλάνης, οι οποίοι διεκήρυττον ότι δεν υπάρχει ζωή μετά θάνατον και, συνεπώς, εκείνο το οποίον μένει, είναι να απόλαυση κανείς αυτήν την ζωήν!

Όμως, οι άνθρωποι αυτοί είχαν πλανηθή, τους ετύφλωσεν η κακία των και δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού.

Η τύχη του δικαίου δεν είναι όμοια με την τύχην του αμαρτωλού:

«Αχ ψυχαί των δικαίων ευρίσκονται εις χείρας του Θεού, καμία βάσανος δεν θα τους εγγίση. Εις τα μάτια των αφρόνων εφάνη ότι απέθανον

η έξοδος του θανάτου των εθεωρήθη δυστύχημα, η αναχώρησίς των από ημάς όλεθρος. Όμως, εκείνοι υπάρχουν εν ειρήνη. Διότι και εάν υποφέρουν κατά την γνώμην των ανθρώπων, η ελπίδα των είναι γεμάτη αθανασία. Μετά από ολίγην ταλαιπωρίαν λαμβάνουν μεγάλας αμοιβάς.

Διότι ο Θεός τους εδοκίμασε και τους εύρεν άξιους Του. Τους εδοκίμασε ως χρυσόν εις το χωνευτήριον και τους εδέχθη ως ολοκαύτωμα θυσιών. Όταν ο Κύριος τους επισκεφθή, θα λάμπουν και η λάμψις των θα είναι σαν τη φωτιά που διαπερνά τας καλαμιάς. Θα κρίνουν έθνη, θα κυριαρχήσουν λαούς και ο Κύριος θα είναι βασιλεύς των εις τους αιώνας» (Σοφ. Σολ. 3,1-8. Παράβαλλε Ησαΐας 57,2).

«Οι ασεβείς θα λάβουν την τιμωρίαν των συμφώνως προς τους λογισμούς των, εκείνοι που κατεφρόνησαν τον δίκαιον και απεμακρύνθησαν από τον Θεόν» (Σοφ. Σολ. 3,10).

«Τότε θα σταθή ο δίκαιος με παρρησίαν πολλήν ενώπιον εκείνων που τον έθλιψαν και υπετίμησαν τους κόπους του. Όταν ιδούν το πράγμα αυτό, θα συγκλονισθούν από τρόμον, θα καταπλαγούν δια την ανέλπιστον σωτηρίαν του. Με μετάνοιαν και με ψυχικήν αγωνίαν θα αναστενάξουν και θα πουν: Αυτός δεν ήτο που περιγελούσαμεν, που τον είχομεν κάμει εμπαικτικήν παροιμίαν; Ενομίσαμεν την ζωήν του τρέλα και την τελευτήν του άδοξον. Πώς, κατετάγη μεταξύ των παιδιών του Θεού; πως η κληρονομιά του είναι μεταξύ των Αγίων; Άρα, επλανήθημεν από τον δρόμον της αληθείας το φως της δικαιοσύνης δεν έλαμψε εις ημάς και ο ήλιος δεν ανέτειλε δι' ημάς»

(Σοφ. Σολ. 5,1-6. Παράβαλλε Και Ιεζεκ. 18,17. 27. 32).

5. Μακάρια η οδός, η πορεύη σήμερον

Η νίκη του Χριστού κατά του διαβόλου και κατά των έργων του διαβόλου τοποθετεί τον κάθε Χριστιανόν τελείως διαφορετικούς προ του γεγονότος, το οποίον συνεχίζομεν να ονομάζωμεν φυσικόν θάνατον. Όμως, αυτός ο θάνατος έχει

χάσει πλέον την πρώτην του σημασίαν, την οποίαν απέκτησε κατά την περίοδον της κυριαρχίας του διαβόλου. Δια κάθε γνήσιον Χριστιανόν αποτελεί το προοίμιον της αληθινής ζωής. Δι' αυτόν τον λόγον οι πατέρες της Εκκλησίας δεν διστάζουν να τον χαρακτηρίσουν ως κάτι αγαθόν.

«Αγαθόν αν εἴη ο θάνατος», ο θάνατος είναι αγαθόν, λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης. «Μακάριοι είναι οι νεκροί, οι οποίοι αποθνήσκουν εν Κυρίω. Ναι, λέγει το Πνεύμα, δια να αναπαυθούν από τους κόπους των, διότι τα έργα τους ακολουθούν» (Αποκ. 14,13).

«Μακάρια είναι η οδός που σήμερον πορεύεσαι, διότι σου έχει ετοιμασθή τόπος αναπαύσεως»

ψάλλει χαρακτηριστικώς η Εκκλησία μας κατά την Ιεράν ακολουθίαν «εις κεκοιμημένους».

Με τον θάνατον, το φθαρτόν σώμα του ανθρώπου χωρίζεται από την ψυχήν. Επιστρέφει εις την γην «εξ ης ελήφθη», ενώ η ψυχή «το πνεύμα», επιστρέφει προς τον Θεόν, «ος έδωκεν αυτό» (Γεν. 1,27. 2,7. 3,19. Εκκλ. 12,7). Όμως και το σώμα μίαν ημέραν θα αναστηθή δια να φορέση «την εικόνα του επουρανίου» (Α' Κορινθίους 15,49). Θα ενωθή τότε και πάλιν, μεταμορφωμένον πλέον, με την ψυχήν, δια να είναι «πάντοτε μετά του Κυρίου» (Α' Θεσσ. 4,17. Ιωάννης 5,28-29). «Σπέρνεται φθαρτόν, ανασταίνεται άφθαρτον. Σπέρνεται άδοξον, ανασταίνεται ένδοξον, σπέρνεται εις κατάστασιν αδυναμίας, ανασταίνεται εις κατάστασιν δυνάμεως, σπέρνεται σώμα φυσικόν, ανασταίνεται σώμα πνευματικόν» (Α' Κορινθίους 15,42-44).

«Δεν θα αποθάνωμεν όλοι, αλλά όλοι θα μεταβληθώμεν εις μίαν στιγμήν, εις μίαν ματιάν, κατά την τελευταίαν σάλπιγγα* διότι θα σαλπίση η σάλπιγγα και οι νεκροί θα αναστηθούν, χωρίς να υπόκεινται πλέον εις φθοράν και εμείς θα μεταβληθώμεν. Διότι πρέπει αυτό το οποίον είναι φθαρτόν να ενδυθή την αφθαρσίαν και αυτό το οποίον είναι θνητόν να ενδυθή την αθανασίαν» (Α' Κορινθίους 15,51-53).

Εκείνος, λοιπόν, ο οποίος πιστεύει, δεν φοβάται τον θάνατον, διότι ζη την νέαν πραγματικότητα, η οποία διεμορφώθη μετά από την ανάστασιν του Χριστού. Γνωρίζει ότι «και αν αποθάνη, θα ζήση» και «ο οποίος ζη και πιστεύει, δεν θα αποθάνη ποτέ» (Ιωάννης 11,26. 5,28-29).

Εκείνος μεταβαίνει εις την αληθινήν του πατρίδα, εις αυτήν την οποίαν έχει πολιτογραφηθή. Εκεί θα είναι, πλέον, πάντοτε μαζί με τον Κύριον (Α' Θεσσ. 4,17).

Ο φυσικός θάνατος των Αγίων ανθρώπων είναι πάντοτε χαρούμενον γεγονός και δι' αυτό η Εκκλησία μας την ημέραν του θανάτου των Αγίων την εορτάζει πανηγυρικώς. Δια να δήλωση, μάλιστα, το γεγονός αυτό, χρησιμοποιεί την χαρακτηριστικήν φράσιν: «εν ειρήνη τελειούται» η όταν πρόκειται δια μάρτυρας, «ξίφει τελειούται» κ. ΟΙ. Κ.

Κάποια άγια ψυχή, η οποία ευρίσκεται τώρα εις τον ουρανόν, έλεγε πάντοτε χαρούμενα εις τους φίλους μετά από μίαν κηδείαν ευσεβούς ανθρώπου:

«Άντε, παιδιά, και στα δικά μας!».

Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον ημπορούμε να εννοήσωμεν διατί κατά την εποχήν των διωγμών, πολλοί Χριστιανοί επεθύμησαν το χάρισμα του μαρτυρίου (Φιλιππισίους 1,29) και έτρεχον εις το μαρτύριον χωρίς κανένα φόβον, γεμάτοι χαρά, ωσάν να επήγαιναν εις πανηγύρι!

Ο άγιος Ιγνάτιος π. Χ... , ο οποίος ωδηγήθη εις την Ρώμην δια να μαρτυρήση, έγγραφε προς τους Χριστιανούς της Ρώμης και τους ικέτευε να μη προσπαθήσουν να τον σώσουν από τα στόματα των θηρίων:

«Φοβούμαι την αγάπην σας, μήπως με αδικήση. Διότι δια σας είναι εύκολον να κάμετε εκείνο το οποίον θέλετε* εις εμέ, όμως, είναι δύσκολον να φθάσω εις τον Θεόν, εάν, βεβαίως, σεις δεν με λυπηθήτε...

Αφήστε με να γίνω τροφή των θηρίων, δια των οποίων θα ημπορέσω να κερδίσω τον Θεόν. Σιτάρι του Θεού είμαι και με τα δόντια των θηρίων αλέθομαι, δια να γίνω καθαρός άρτος του Χριστού. Μάλλον παρακινήστε τα θηρία δια να μου γίνουν τάφος και να μην αφήσουν τίποτε από το σώμα μου δια να μην αποθάνω και γίνω βάρος εις κανένα. Τότε θα είμαι αληθής μαθητής του Χριστού, όταν ο κόσμος δεν ιδή ούτε το σώμα μου. Ικετεύσατε τον Χριστόν δια εμένα, δια να γίνω με αυτόν τον τρόπον θυσία εις τον Θεόν...

Συγχωρήσατε με· εγώ γνωρίζω το συμφέρον μου. Τώρα αρχίζω να είμαι μαθητής του Χριστού. Τίποτε από τα ορατά και από τα άορατα να μη με κράτηση, δια να κερδίσω τον Χριστόν... Σας γράφω ενώ ζω, ποθών να αποθάνω... Μέσα μου υπάρχει «ύδωρ ζων», το οποίον λαλεί και μου λέγει* έλα προς τον Πατέρα! (δεύρο προς τον Πατέρα)».

http://www.oodegr.com/oode/biblia/alavizop_dogma_1/26.htm

Πηγή: http://hristospanagia3.blogspot.gr/2013/10/blog-post_16.html